Sbírka soudních rozhodnutí

Usnesení Tribunálu (druhého senátu)13. září 2016TYPEDENOTENONPREVU* Jednací jazyk: francouzština.

„Rozhodčí doložkaSmlouva o dodávce elektřiny CNT(2009) č. 137Placení Parlamentem v případě regionálního příspěvku hrazeného žalobkyní Région de Bruxelles-Capitale [Regionu Bruselhlavní město] a vypočítávaného na základě příkonu, který má Parlament k dispoziciNeexistence smluvního závazkuNeexistence závazku, jenž by vyplýval z ustanovení použitelného vnitrostátního práva“Ve věci T-384/15,EDF Luminus, se sídlem v Brusel (Belgie), zastoupená D. Verhoevenem a O. Vanden Berghem, avocats,

žalobkyně,

protiEvropskému parlamentu, zastoupenému L. Darie a P. Biströmem, jako zmocněnci,

žalovanému,podporovanémuEvropskou komisí, zastoupenou F. Clotuche-Duvieusart a I. Martínez del Peral, jako zmocněnkyněmi,

vedlejší účastnicí,jejímž předmětem je návrh podle článku 272 SFEU znějící na to, aby byla Parlamentu uložena povinnost vyplatit žalobkyni částku 0 eura navýšenou o úroky, která odpovídá výši regionálního příspěvku, který žalobkyně uhradila Région de Bruxelles-Capitale [Regionu Brusel – hlavní město] a který je vypočítán na základě příkonu, který má Parlament k dispozici.

TRIBUNÁL (druhý senát),ve složení M. E. Martins Ribeiro, předsedkyně, S. Gervasoni (zpravodaj) a L. Madise, soudci,vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává totoUsneseníPrávní rámecK unijnímu právu1Na základě článků 343 SFEU a 191 AE požívá Evropská unie a Evropské společenství pro atomovou energii na území členských států výsad a imunit, které jsou nezbytné k plnění jejich poslání za podmínek definovaných v Protokolu ze dne 8. dubna 1965 o výsadách a imunitách Evropské unie, který byl původně připojen ke Smlouvě o vytvoření jednotné Rady a jednotné Komise Evropských společenství (Úř. věst. 1967, 152, s. 13), a poté na základě Lisabonské smlouvy ke smlouvám o EU, FEU a ESAE (dále jen „Protokol“).2Článek 3 uvedeného Protokolu stanoví:„Unie, její pohledávky, příjmy a ostatní majetek jsou osvobozeny od veškerých přímých daní.Vlády členských států přijímají, kdykoli je to možné, vhodná opatření umožňující prominutí nebo navrácení nepřímých daní a poplatků z prodeje, které tvoří součást ceny věcí movitých nebo nemovitostí, jestliže Unie uskuteční pro své úřední potřeby větší nákupy, jejichž cena zahrnuje daně a poplatky tohoto druhu. Prováděním těchto opatření nesmí být narušena hospodářská soutěž v rámci Unie.Osvobození se nevztahuje na daně, dávky a poplatky představující pouze odměnu za veřejně prospěšné služby.“Belgické právo3Nařízení Région de Bruxelles-Capitale [Region Brusel – hlavní město] (Belgie) ze dne 19. července 2001 o organizaci trhu s elektřinou v Région de Bruxelles-Capitale [Region Brusel – hlavní město] (Moniteur belge ze dne 17. listopadu 2001, s. 39135, dále jen „nařízení ‚o elektřině‘ “) v článku 26 stanoví:„§ 1Udělením povolení k dodávání vydaného na základě článku 21 vzniká povinnost fyzické či právnické osoby, která je držitelem tohoto povolení a která se dále označuje jen jako poplatník, k měsíční platbě poplatku.[…]§ 3Poplatek se vypočítává na základě příkonu daného k dispozici oprávněným koncovým odběratelům prostřednictvím sítí, přípojek a přímých rozvodů o napětí do 70 kV v odběrných místech nacházejících se v Région de Bruxelles-Capitale [Region Brusel – hlavní město]. U odběratelů ze sítí vysokého napětí je příkonem daným k dispozici proudová hodnota přípojky. Tato hodnota je rovna maximální proudové hodnotě

vyjádřené v kVa, která je poskytována na základě smlouvy o připojení. Pokud není uvedena ve smlouvě o připojení nebo v případě překročení odebrané proudové hodnoty ve vztahu k maximální proudové hodnotě poskytované na základě smlouvy o připojení, je proudová hodnota přípojky rovna maximální proudové hodnotě vyjádřené v kVa, která byla odebrána v průběhu předchozích třiceti šesti měsíců, vynásobené koeficientem 1,2.[…]§ 4.Měsíční poplatek je u vysokého napětí stanoven na 0,67 eura za kVa.[…]Tato částka je každoročně přizpůsobována indexu spotřebitelských cen v Království. […]§ 5 Vláda stanoví opatření k provedení tomuto článku. Může zejména uložit provozovateli distribuční soustavy, provozovateli regionální dopravní sítě a uživatelům přímých rozvodů, aby jí poskytly údaje potřebné k výběru poplatku.Vláda může pověřit provozovatele distribuční soustavy, aby zaslal poplatníkům výměr poplatku. Ve výměru se uvádí zejména období, za nějž je poplatek vyměřen, základ pro jeho výpočet, jeho sazba, datum splatnosti a způsob jeho úhrady. Zasláním nebo nezasláním tohoto výměru přitom nejsou dotčeny práva a povinnosti poplatníků.§ 6Poplatek je vybírán a vymáhán podle pravidel stanovených v kapitole VI nařízení ze dne 23. července 1992 o regionální dani zatěžující osoby užívající budovy a vlastníky práv k určitým nemovitostem. Lhůta k uhrazení poplatku se však stanoví podle odstavce 3 tohoto článku.[…]“Skutečnosti předcházející sporu4Evropský parlament podepsal dne 10. července 2009 smlouvu pod označením CNT(2009) č. 137 (dále jen „smlouva“), na jejímž základě se žalobkyně EDF Luminus zavázala dodávat zelenou elektřinu do budov Evropského parlamentu nacházejících se v bruselském regionu. Smlouva nabyla účinnosti ke dni, kdy žalobkyně počala elektřinu skutečně dodávat, a měla zůstat v platnosti po dobu dvou let. Na základě dodatku podepsaného dne 15. července 2011 byla smlouva obnovena na dobu jednoho roku, a to ode dne 31. července 2012.5Dopisem ze dne 13. května 2011 dala žalobkyně Parlamentu na vědomí, že je napříště povinna fakturovat mu poplatek za dodávky elektřiny stanovený článkem 26 nařízení „o elektřině“ (dále jen „příspěvek“), a navíc že požaduje, aby jí Parlament tento poplatek uhradil zpětně za dobu ode dne, kdy smlouva nabyla účinnosti. Tento příspěvek, který žalobkyně od roku 2009 hradila Région de Bruxelles-Capitale [Region Brusel – hlavní město], až do té doby Parlamentu nefakturovala.6Poté, co Parlament odmítl této žádosti vyhovět, zasílala mu žalobkyně soustavně dva typy faktur, jedny týkající se výlučně příspěvku, druhé týkající se nesporných prvků dodávky elektřiny. Parlament hradil faktury druhého typu a odmítal hradit faktury typu prvního.7Po nové žádosti o placení příspěvku a po novém zamítnutí této žádosti podala žalobkyně tuto žalobu. 8Žalobkyně podala žalobu rovněž k Tribunal de première instance francophone de Bruxelles [frankofonní soud prvního stupně v Bruselu], a to s cílem dosáhnout toho, aby jí Région de Bruxelles-Capitale [Region Brusel – hlavní město] vrátil příspěvek, který mu uhradila.9Evropská komise rovněž podala dne 4. dubna 2014 proti Belgickému království žalobu pro nesplnění povinnosti podle článku 258 SFEU. Rozsudkem ze dne 14. ledna 2016, Komise v. Belgie (C-163/14, EU:C:2016:4) rozhodl Soudní dvůr, že Belgické království tím, že orgánům Evropské unie nepřiznalo osvobození od příspěvků stanovených v článku 26 nařízení „o elektřině“, a tím, že odmítlo vrátit tyto příspěvky takto obdržené Région de Bruxelles-Capitale [Region Brusel – hlavní město], nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z čl. 3 druhého pododstavce Protokolu.Návrhová žádání účastníků řízení a řízení 10Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:uložil Parlamentu povinnost vyplatit jí částku 0 eura;uložil Parlamentu povinnost uhradit jí smluvní úroky z této částky, a to ode dne splatnosti faktur;uložil Parlamentu náhradu nákladů řízení.11Parlament navrhuje, aby Tribunál:prohlásil, že tato žaloba je s ohledem na rozsudek ze dne 14. ledna 2016, Komise v. Belgie (C-163/14, EU:C:2016:4), nadále bezpředmětná;žalobu podpůrně zamítl jako zjevně neopodstatněnou;určil, že požadovanou částku musí žalobkyni vrátit Région de Bruxelles-Capitale [Region Brusel – hlavní město];uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.12Žalobkyně upřesňuje, že svou žalobu podává v rozsahu, ve kterém by nebyla s to domoci se vrácení [příspěvku] na Région de Bruxelles-Capitale [Region Brusel – hlavní město] v řízení zahájeném před Tribunal de première instance francophone de Bruxelles [frankofonní soud prvního stupně v Bruselu].13Komise požádala o povolení vedlejšího účastenství na podporu Parlamentu. Rozhodnutím předsedy druhého senátu Tribunálu ze dne 16. února 2016 bylo Komisi povoleno, aby do řízení v projednávané věci vstoupila jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Parlamentu.14Předseda druhého senátu Tribunálu podle čl. 69 písm. c) jednacího řádu Tribunálu rozhodl o přerušení řízení až do vyhlášení rozhodnutí ve věci C-163/14, Komise v. Belgie [C-163/14, EU:C:2016:4]. Řízení pokračovalo dne 14. ledna 2016 v okamžiku, kdy byl vyhlášen rozsudek v této věci.15Parlament předložil svoji žalobní odpověď kanceláři Tribunálu dne 22. března

2016. V této odpovědi se zejména dovolal rozsudku ze dne 14. ledna 2016, Komise v. Belgie (C-163/14, EU:C:2016:4).16V rámci procesních organizačních opatření vyzval Tribunál žalobkyni a Komisi, aby se vyjádřily k tomu, jaké důsledky mají být z tohoto rozsudku dovozeny pro nyní projednávanou věc. Uvedené účastnice řízení předložily svá vyjádření ve stanovené lhůtě.Právní otázky17Na základě článku 126 jednacího řádu platí, že v případě zjevného nedostatku pravomoci Tribunálu k projednání určitého návrhu nebo je-li určitý návrh zjevně nepřípustný nebo po právní stránce zjevně zcela neopodstatněný, může Tribunál na návrh soudce zpravodaje kdykoli rozhodnout usnesením s odůvodněním, aniž by pokračoval v řízení.18V projednávaném případě pokládá Tribunál věc za dostatečně objasněnou na základě písemností ve spise a rozhodne, aniž bude pokračovat v řízení.19Předně je třeba přezkoumat návrhová žádání Parlamentu směřující k tomu, aby Tribunál rozhodl, že ve věci samé není důvodné rozhodnout.K návrhu na nevydání rozhodnutí ve věci samé20Parlament s odkazem na rozsudek ze dne 14. ledna 2016, Komise v. Belgie (C-163/14, EU:C:2016:4) dovozuje, že ve věci samé není důvodné rozhodovat. Uvádí, že příspěvky neoprávněně inkasované Région de Bruxelles-Capitale [Region Brusel – hlavní město] budou muset být s ohledem na tento rozsudek vráceny, a to i žalobkyni, takže již není důvodné, aby se na Parlamentu domáhala zaplacení částek, které těmto příspěvkům odpovídají.21Na tomto místě je třeba připomenout, že v rámci projednávaného sporu, předloženého na základě smlouvy uzavřené mezi Parlamentem a žalobkyní, se žalobkyně domáhá, aby byla Parlamentu uložena povinnost vyplatit jí částku odpovídající příspěvku, který uhradila Région de Bruxelles-Capitale [Region Brusel – hlavní město] a který byl vypočítán na základě příkonu, který má Parlament podle zmíněné smlouvy k dispozici, a současně smluvní úroky z této částky.22I za předpokladu, že by navrácení žalobkyní požadovaných částek ze strany Région de Bruxelles-Capitale [Region Brusel – hlavní město], který není ani stranou tohoto sporu ani zmíněné smlouvy, mohlo umožňovat závěr, že žalobkynin žalobní zájem v rámci tohoto sporu zanikl, je třeba každopádně konstatovat, že Parlament a Komise neprokazují, a dokonce ani netvrdí, že by k navrácení požadovaných částek včetně smluvních úroků došlo nebo že by žalobkyně z tohoto titulu měla ve vztahu k Région de Bruxelles-Capitale [Region Brusel – hlavní město] pohledávku. Taková pohledávka by mohla například plynout z rozsudku Tribunal de première instance francophone de Bruxelles [frankofonní soud prvního stupně v Bruselu], jímž se rozhodne o žalobě, kterou k němu žalobkyně podala (viz výše, bod 9). Ve svém vyjádření předloženém dne 10. května 2016 v odpovědi na procesní organizační opatření uvedené výše v bodě 17 žalobkyně ostatně uvádí, že k tomuto dni Région de Bruxelles-Capitale [Region Brusel – hlavní město] „[jí] odmít[l] sporné zaplacené příspěvky vrátit, a to přes vydání rozsudku C-163/14.“ 23Jen pro úplnost je třeba uvést, že i když Soudní dvůr ve svém rozsudku ze dne 14. ledna 2016, Komise v. Belgie (C-163/14, EU:C:2016:4) rozhodl, že Belgické království tím, že nepřiznalo unijním orgánům osvobození od příspěvku stanoveného článkem 26 nařízení „o elektřině“, a tím, že bránilo vrácení příspěvků takto obdržených Région de Bruxelles-Capitale [Region Brusel – hlavní město], nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z čl. 3 druhého pododstavce Protokolu, nařízení „o elektřině“ zůstává v platnosti ve znění, které bylo uvedeno výše, dokud Belgické království tento rozsudek neprovedlo. Parlament přitom nepředložil žádný důkaz, který by umožňoval závěr, že použitelné právo bylo k dnešnímu dni novelizováno.24Z výše uvedeného plyne, že tato žaloba není bezpředmětná, jelikož žalobkynin žalobní zájem nezanikl, takže není důvodné vyhovět návrhu na nevydání rozhodnutí ve věci samé předloženému Parlamentem.K opodstatněnosti žaloby25Na podporu svých návrhových žádání předložených na základě článku 272 SFEU se žalobkyně dovolává tří žalobních důvodů vycházejících zaprvé z toho, že Parlament porušil své smluvní závazky, zadruhé z porušení ustanovení článku 26 nařízení „o elektřině“ a konečně zatřetí z porušení zásady rovného zacházení.K prvnímu žalobnímu důvodu26Žalobkyně tvrdí, že smlouva jí umožňuje požadovat na Parlamentu zaplacení příspěvku.27Předně je třeba uvést, že smlouva nestanoví, že by se příspěvek měl Parlamentu fakturovat. V příloze 2 smlouvy, která pojednává o způsobech výpočtu ceny za dodávku elektřiny, se na příspěvek vůbec neodkazuje.28Podle ustanovení bodu 3.2 článku 3 smlouvy navíc platí, že „[c]eny se stanovují s ohledem na skutečnost, že evropské orgány jsou osvobozeny od cel, nepřímých daní a poplatků z prodeje, a to zejména od daně z přidané hodnoty (DPH)“.29V témže bodě 3.2 smlouvy se upřesňuje, že „nelze fakturovat poplatky, dávky a další regionální a federální příspěvky.“ 30Lze tedy uzavřít, že uvedená smlouva nestanoví žádnou povinnost, ze které by Parlamentu plynul závazek k tomu, aby žalobkyni zaplatil příspěvek, který se vypočítával na základě příkonu, které měl

podle uvedené smlouvy k dispozici.31Doplnit je třeba, že podle článku 19 smlouvy se tato smlouva „řídí belgickými zákony a v souladu s těmito zákony se uplatňuje a vykládá, není-li daná otázka upravena právními předpisy [Unie], a to včetně finančního nařízení.“ Pojmy použité ve smlouvě je tedy třeba vykládat předně podle unijního práva.32V rozsudku ze dne 14. ledna 2016, Komise v. Belgie (C-163/14, EU:C:2016:4, bod 39), přitom Soudní dvůr rozhodl, že příspěvek je třeba považovat za nepřímou daň, na kterou se vztahuje působnost čl. 3 druhého pododstavce Protokolu.33Odkaz na „nepřímé daně“ ve smlouvě, a zejména v jejím bodě 3.2 je třeba chápat tak, že zahrnuje i příspěvek. To potvrzuje, že úmyslem smluvních stran bylo osvobodit Parlament od jeho placení.34Doplnit je třeba, že závazků smluvních stran, pokud jde o placení příspěvku, se nijak nedotýká dodatek ze dne 15. července 2011.35Závěr, ke kterému Tribunál dospěl výše v bodě 34, nemohou zpochybnit argumenty, kterých se žalobkyně vedle toho dovolává.36Zaprvé skutečnost, že bod 8.1 smlouvy, nazvaný „Fiskální ustanovení“, stanoví, že „odpovědnost za dodržení fiskálních ustanovení, které se na ni vztahují, nese druhá smluvní strana“ neumožňuje závěr, že Parlament byl povinen druhé smluvní straně, tj. žalobkyni, příspěvek vyplatit.37Zadruhé odkaz na navýšení cen související s „distribucí“ v odst. 2 přílohy 2 zmíněné smlouvy neumožňuje s ohledem na obecnou systematiku smlouvy, a zejména na ustanovení bodu 3.2 citovaného výše závěr, že existovala povinnost zavazující Parlament k tomu, aby druhé smluvní straně, tedy žalobkyni, příspěvek vyplácel.38Z výše uvedeného vyplývá, že první žalobní důvod musí být jako zjevně neopodstatněný zamítnut.K druhému žalobnímu důvodu39Žalobkyně tvrdí, že Parlament je povinen jí příspěvek zaplatit na základě ustanovení článku 26 nařízení „o elektřině“.40Je třeba konstatovat, že i když nařízení „o elektřině“ stanoví fiskální povinnosti dodavatelů elektřiny ve vztahu k vnitrostátnímu správnímu orgánu, a sice Région de Bruxelles-Capitale [Region Brusel – hlavní město], neukládá koncovému spotřebiteli povinnost platit příspěvek svému dodavateli elektřiny. Žalobkyně se tedy nemůže dovolávat toho, že Parlament takovou povinnost porušil.41Je třeba uvést, že toto konstatování není v rozporu se závěrem, že fiskální režim příspěvku je koncipován a zaveden s cílem přenést příspěvek na koncového spotřebitele (rozsudek ze dne 14. ledna 2016, Komise v. Belgie (C-163/14, EU:C:2016:4, bod 48). Je totiž třeba rozlišovat cíle daňového režimu a současně existenci závazné povinnosti plynoucí z tohoto režimu, jejíž nedodržení by mohlo vést ke vzniku smluvní nebo dokonce mimosmluvní odpovědnosti koncového spotřebitele ve vztahu k jeho dodavateli elektřiny. Není-li takové závazné povinnosti, přenos příspěvku na koncového spotřebitele závisí pouze na smluvních vztazích, které jsou mezi dodavatelem a koncovým spotřebitelem ujednány.42I za předpokladu, že by nařízení „o elektřině“ bylo možné vykládat v tom smyslu, že koncového spotřebitele zavazuje k tomu, aby svému dodavateli elektřiny hradil příspěvek vypočítávaný na základě příkonu, který má k dispozici, bylo by nutné tento žalobní důvod každopádně zamítnout.43Skutečnost, že nařízení „o elektřině“ od příspěvku unijní orgány neosvobozuje, vedla totiž Soudní dvůr k tomu, že rozsudkem ze dne 14. ledna 2016, Komise v. Belgie (C-163/14, EU:C:2016:4), určil, že Belgické království nesplnilo povinnosti, které mu plynou z čl. 3 druhého pododstavce Protokolu.44Podle článku 19 smlouvy je přitom na Tribunálu jakožto na soudu rozhodujícím o sporech z uvedené smlouvy, aby uplatnil vnitrostátní právo tak, jak by to učinil vnitrostátní soud.45S ohledem na překážku věci pravomocně rozsouzené, která se pojí s rozsudkem ze dne 14. ledna 2016, Komise v. Belgie (C-163/14, EU:C:2016:4), je proto Tribunál povinen zdržet se uplatňování nařízení „o elektřině“ a toho, aby unijnímu orgánu uložil povinnost uhradit příspěvek (pokud jde per analogiam o povinnosti vnitrostátních orgánů, viz rozsudek ze dne 13. července 1972, Komise v. Itálie, 48/71, EU:C:1972:65, bod 7).46I za předpokladu, že žalobkyně chtěla v rámci tohoto důvodu žalovat Parlament z titulu jeho mimosmluvní odpovědnosti, nelze se takové argumentace v rámci žaloby založené na článku 272 SFEU užitečně dovolávat. Výše uvedené vývody každopádně umožňují zamítnout tento žalobní důvod i potud, pokud by byl předkládán za tímto účelem.47Závěr, ke kterému Tribunál dospěl výše v bodě 40, nelze kromě toho zpochybnit odkazem na skutečnost, že povinnost nést náklady příspěvku by přepadla na žalobkyni. Taková okolnost nemá totiž na výklad ustanovení nařízení „o elektřině“ vliv.48V tomto ohledu lze uvést, že bude na žalobkyni, aby se v případě, že to považuje za odůvodněné, domáhala u vnitrostátního soudu, na který se obrátila, aby rozhodl, zda osvobození, které musí Belgické království unijním orgánům přiznat, zavazuje k tomu, aby od takového příspěvku byli osvobozeni i sami dodavatelé elektřiny, je-li jejich klientem unijní orgán.49Závěr vyjádřený výše v bodě 40 nelze konečně zpochybnit ani tím, že Parlament a ostatní unijní orgány údajně souhlasily s tím, že jiným dodavatelům elektřiny budou příspěvek hradit. Taková

okolnost, která bude znovu přezkoumána v rámci třetího žalobního důvodu, nemá totiž na výklad ustanovení nařízení „o elektřině“ vliv.50Z výše uvedeného vyplývá, že druhý důvod hlavního kasačního opravného prostředku musí být zamítnut jako neopodstatněný.K třetímu žalobnímu důvodu51Žalobkyně tvrdí, že Parlament nesprávně odmítl zaplatit jí příspěvek, i když unijní orgány tento příspěvek hradily jinému dodavateli elektřiny, společnosti Electrabel. Tímto jednáním se měl Parlament dopustit porušení zásady rovného zacházení.52Zdůraznit je třeba, že v projednávaném případě se tohoto žalobního důvodu, který nevychází z toho, že by Parlament porušil své smluvní závazky nebo právo, které je pro smlouvu rozhodné, nelze užitečně dovolávat (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. března 2016, Hydrex v. Komise, T-45/15, nezveřejněný, EU:T:2016:151, bod 24 a citovaná judikatura).53Připomenout je každopádně třeba, že v souladu s ustálenou judikaturou zakazuje zásada nediskriminace neboli rovného zacházení, která tvoří obecnou zásadu právní, aby se se srovnatelnými situacemi nakládalo odlišně nebo aby se s odlišnými situacemi nakládalo shodně, ledaže je takové nakládání objektivně odůvodněno (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. října 1986, Christ-Clemen a další v. Komise, 91/85, EU:C:1986:373, bod 9; viz rovněž rozsudek ze dne 8. ledna 2003, Hirsch a další v. ECB, T-94/01, T-152/01 a T-286/01, EU:T:2003:3, bod 51 a citovaná judikatura).54V projednávaném případě tedy musí žalobkyně zejména předložit důkazy umožňující určit, že ona a společnost Electrabel se nacházely ve srovnatelných situacích.55V tomto ohledu ze stanoviska generálního advokáta P. Cruz Villalóna ve věci Komise v. Belgie (C-163/14, EU:C:2015:441, body 19 a 24) plyne, že smlouva uzavřená se společností Electrabel zakotvila, že unijní orgány musí příspěvek zaplatit. Žalobkyně, která kromě toho některé body tohoto stanoviska ve své žalobě rozporuje, nepředkládá žádný důkazní prostředek, který by umožňoval takovou skutečnost zpochybnit.56Přitom podle shora uvedeného zjištění (viz výše bod 31) smlouva uzavřená mezi žalobkyní a Parlamentem nestanoví, že Parlament by byl povinen příspěvek platit.57Žalobkyně a společnost Electrabel se tedy nenacházely ve srovnatelných situacích, poněvadž smlouva, kterou žalobkyně podepsala, nestanovila, že Parlament musí příspěvek platit.58Okolnost, že žalobkyně na Parlamentu placení příspěvku požadovala, je z tohoto pohledu irelevantní.59Nadto je třeba připomenout, že dodržování zásady rovného zacházení je třeba uvést do souladu s dodržováním zásady legality, podle které se nikdo nemůže ve svůj prospěch dovolávat protiprávnosti, k níž došlo ve prospěch jiného (rozsudek ze dne 4. července 1985, Williams v. Účetní dvůr, 134/84, EU:C:1985:297, bod 14). Protože požadavek, aby unijní orgány platily příspěvek, byl v rozporu s unijním právem, jak plyne z rozsudku ze dne 14. ledna 2016, Komise v. Belgie (C-163/14, EU:C:2016:4), nelze tomuto žalobnímu důvodu vyhovět.60Z výše uvedeného vyplývá, že třetí žalobní důvod musí být zamítnut jako zjevně neopodstatněný. Vzhledem k tomu je třeba zamítnout i žalobkynina návrhová žádání jako celek.K určovacímu návrhovému žádání Parlamentu61Parlament předkládá návrhové žádání směřující k tomu, aby Tribunál určil, že „požadované částky [je povinen] žalobkyni vrátit Région de Bruxelles-Capitale [Region Brusel – hlavní město].“62Z ustálené judikatury vyplývá, že pravomoc Tribunálu projednat žalobu podanou na základě rozhodčí doložky podle čl. 256 odst. 1 SFEU a článku 272 SFEU znamená nezbytně i pravomoc projednat vzájemný návrh podaný v rámci téže žaloby, který pramení ze smluvního vztahu nebo skutečnosti, na nichž je založena hlavní žaloba, nebo má přímý vztah k povinnostem, jež z nich vyplývají (viz rozsudek ze dne 16. července 2014, Isotis v. Komise, T-59/11, EU:T:2014:679, bod 265 a citovaná judikatura).63V projednávané věci však mezi návrhem podaným Parlamentem a smlouvou žádný vztah neexistuje, poněvadž návrh se netýká vzájemných závazků mezi smluvními stranami, které by ze smlouvy plynuly, nýbrž týká se případných povinností, které by měl Région de Bruxelles-Capitale [Region Brusel – hlavní město], jenž není ani smluvní stranou ani stranou sporu, mít ve vztahu k žalobkyni.64Tribunál tedy nemá pravomoc o předmětném návrhovém žádání předloženém Parlamentem na základě této žaloby podané podle rozhodčí doložky rozhodnout.65Předchozí závěr by z týchž důvodů platil i v případě, že by se vyšlo z toho, že vzhledem ke svému znění může rozhodčí doložka uvedená v článku 20 smlouvy, podle něhož „[v]eškeré spory mezi Parlamentem […] a druhou smluvní stranou vznikající z této smlouvy, které nebylo možné vyřešit smírem, se předloží Soudu prvního stupně Evropských společenství podle čl. 255 odst. 1 Smlouvy o založení ES“, zakládat pravomoc Tribunálu nebo Soudního dvora k rozhodování o určovací žalobě, jež se týká sporu mezi Parlamentem a žalobkyní o platnost, provádění nebo výklad uvedené smlouvy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. února 2015, Planet v. Komise, C-564/13 P, EU:C:2015:124, bod 26).66Ze všeho, co bylo uvedeno výše, plyne, že žalobu je třeba zamítnout jako v právní rovině

zjevně neopodstatněnou a rovněž je třeba zamítnout určovací návrhové žádání předložené Parlamentem, protože Tribunál zjevně postrádá pravomoc k tomu, aby o něm rozhodl, a to aniž je třeba v řízení dále pokračovat.K nákladům řízení67Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.68Vzhledem k tomu, že Parlament požadoval náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla v podstatné části ve věci úspěch, je důvodné uložit žalobkyni náhradu nákladů řízení.69Podle čl. 138 odst. 1 prvního pododstavce jednacího řádu nesou orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, vlastní náklady řízení.70Komise tedy ponese vlastní náklady řízení. Z těchto důvodůTRIBUNÁL (druhý senát)rozhodl takto:1)Žaloba se zamítá.2)Určovací návrhové žádání Evropského parlamentu se zamítá.3)EDF Luminus ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Parlamentem.4)Evropská komise ponese vlastní náklady řízení. V Lucemburku dne 13. září 2016.

Vedoucí soudní kancelářeE. CoulonPředsedaM. E. Martins Ribeiro